

Plus Exclusief

Acteur Harpert Michielsen (55): 'Ik heb van mijn twintigste tot mijn veertigste de wereld door een waas gezien'

Nieuws

Krant

Net binnen

Rubrieken

→ Lin Woldendorp

Acteur Harpert Michielsen (55) wordt vaak gecast als zelfbewuste

kakker, arts of advocaat en maakt huiskamervoorstellingen over illustere Amsterdammers als Sarphati en Spinoza. Wat hij zelf wilde met zijn leven wist hij pas toen hij, een jaar of tien geleden, zijn angsten onder bedwang kreeg. 'Ik heb van mijn twintigste tot mijn veertigste de wereld door een waas gezien.'

Minou op den Velde 17 januari 2026, 03:00

Bewaren

Delen

2026 is nog maar net begonnen, maar de agenda van Harpert Michielsen is tot ver in het jaar gevuld. Eerst toert hij met de toneelvoorstelling *Dial M for Murder*, dit najaar is hij te zien in de televisieserie *Dag en nacht*.

Elke dag het belangrijkste nieuws vanuit Amsterdam.

E-mail

Verstuur

Hij vertelt erover bij hem thuis in Amsterdam-Oost, waar hij vanaf de elfde verdieping glorieus uitkijkt over de stad en zijn creatieve plannen smeedt. Als hij niet acteert, maakt hij zelf theater. In september herneemt hij bij de Nationale Opera zijn kindervoorstelling *Hup Herman!*, naar het boek van Yvonne Jagtenberg. Zijn huiskamervoorstellingen over het leven van illustere Amsterdammers speelt hij door het hele land. Opgewekt: "Het is een combinatie van een theatermonoloog en geschiedenis. Ik noem het *stand-up history*."

In 2025 riepen Paroollezers de Joodse arts Samuel Sarphati

uit tot grootste Amsterdammer aller tijden. Hoe zet u hem neer in uw voorstelling *Sarphati*?

“Ik vertel het verhaal over Amsterdam in de 19de eeuw, die stinkende stad waar cholera rondgaat. En dan trekt de held, Samuel Sarphati, de stad letterlijk uit de stront. Hij begint poep op te ruimen van de straat en bedenkt de piskrul. Aan het eind van de Vijzelstraat bouwt hij een broodfabriek om arme mensen beter brood te geven. Hij bedenkt ook het Paleis voor Volksvlijt, een tentoonstellingsgebouw dat ooit op het Frederiksplein stond. Om dat te kunnen bouwen weet hij rijke mensen te mobiliseren om aandelen te kopen in de Vereeniging voor Volksvlijt.”

Een soort crowdfunding.

“Ja, Sarphati was eigenlijk de eerste sociaal ondernemer van Nederland, maar niemand kent hem meer. Het is mijn missie om het ‘Sarphatisme’ te verspreiden. Als je geld hebt, kun je ook investeren in de wereld om je heen, in plaats van in je derde huis. Ik ben gefascineerd door dit soort ‘machers’ met een visie, die niet lullen maar poetsen.”

***‘ik heb me mijn leven lang kapot
geschaamd voor mijn vader’***

U maakte ook voorstellingen over de Amsterdamse cultuurwethouder Emanuel Boekman, muzikant Dick - Kattenburg en filosoof Benedictus de Spinoza. Hoe ontstond uw liefde voor geschiedenis?

“Als kind was ik al gefascineerd door de Tweede Wereldoorlog. Mijn vaders opa moest onderduiken voor de Arbeitseinsatz, zijn oom Fred sneuvelde op de Grebbeberg. De grote idealen die toen op scherp stonden, zijn nog steeds relevant: wat is vrij zijn, wat is democratie, mag je zijn wie je bent? Geschiedenis was thuis

belangrijk. Mijn vader nam me in Frankrijk altijd mee naar oude kerkjes. Zijn nieuwsgierigheid ging uit naar alles: wetenschap, kunst, architectuur. Hij kon verhalen vertellen, mooi tekenen. Als mijn vader piano ging spelen, was het magisch, gelukkig maar, want ik kom niet uit het meest stabiele gezin.”

Advertentie

→ Lin Woldendorp

Was uw vader ook een ‘macher’?

“Nee, ik heb me mijn leven lang kapot geschaamd voor mijn vader. Ik vond mijn vader lange tijd een treurig personage, omdat er de hele tijd dingen van hem werden verwacht die hij niet kon

waarmaken. Als oudste van vier kinderen groeide hij op in een rijk milieu in Kralingen, het Oud-Zuid van Rotterdam. Hij is opgevoed met kinderreisjes, een chauffeur en de hele rataplan. Zijn vader zat in de directie van rederij Van Ommeren. Het was de bedoeling dat hij gymnasium zou doen en zou studeren, maar het werd de hbs. Zijn twee jongere broers studeerden wel in Leiden. Toen ze 19 en 20 waren, zijn ze bij het bergbeklimmen verongelukt. Daarna was het: over de doden praat je niet meer.”

Vanaf uw zesde groeide u, geboren Rotterdammer, op in een grensdorp in Zuid-Limburg.

“Mijn vader wilde zo ver mogelijk van zijn familie in het westen vandaan zijn. Hij begon een wijnwinkel in Maastricht, maar die ging failliet, want mijn vader was geen ondernemer. Hij werd ambtenaar en verdiende geen rode cent.”

Advertentie

Wat is de consequentie van geen geld in huis?

“Dat je altijd mensen om je heen hebt die dingen kunnen doen die jij niet kunt doen. Wij gingen niet met vakantie of op schoolreis. ’s Ochtends moesten we de auto aanduwen om naar school te kunnen, want mijn vader had geen geld voor de reparatie. Dat gaf zo’n schaamte in de familie.”

“In Zuid-Limburg waren wij sowieso de buitenbeentjes. Als je iets verkeerd deed, was je meteen die Hollander. Op de lagere school werd ik gepest. Wauw, wat maakt dat een indruk, als de hele klas zich tegen je keert. Ze vonden dat ik raar sprak.”

De familie van uw vader, heeft u daar uw mooie dictie vandaan?

“Keurig praten werd er bij ons ingeramd. Maar ik heb ook lang plat Limburgs gepraat, net als mijn vriendjes. Ik wilde een Limburger worden: mooie kleren aan, netjes, katholiek. Maar dat waren we allemaal niet. Ik zat in de raad van elf, het gezelschap dat carnavalasactiviteiten organiseert, en speelde bij de voetbalclub. Maar ik hoorde nergens bij. Op mijn vijftiende besloot ik: nee, ik ben geen Limburger, ik ben toch een van die kakkers uit het westen. Maar ja, dan moet je geld hebben, en dat hadden we niet.”

De rol van kakker en corpsbal heeft u later vaak gespeeld. In de serie *De erfenis* bijvoorbeeld, en in de musical *Soldaat van Oranje*.

“Ik word vaak gevraagd als kakker, als louche advocaat of als dokter die de nieuwe tijd net niet aanvoelt. Terwijl ik mezelf niet echt zie als kakker. Ik heb geen huis met rieten dak en een labrador.”

Wat deed uw moeder?

“Mijn moeder is een ander verhaal. Ze werd voor de oorlog blind. Op haar twaalfde kreeg ze als eerste kind ter wereld een hoornvliestransplantatie. Het was een wonder dat ze weer kon zien, maar lezen en schrijven moest ze allemaal nog leren. Haar moeder was gescheiden. Als ze zich ongelukkig voelde, ging ze drinken. Toen mijn moeder vijftien was, zette haar moeder de fles op tafel en zei: neem er zelf ook een. Zo werd mijn moeder deeltijdalcoholist.”

Bestaat zoiets?

“Ja, zij kon prima functioneren, maar ze kon ook volledig door het ijs zakken. Dan moest ik haar ’s middags uit bed halen. Dat heeft enorme zwaarte in ons gezin gegeven. Er was veel ruzie in huis, vooral tussen mijn moeder en mijn oudste zus en mijn oudere broer. Ik zat er als jongste tussen en observeerde het allemaal.”

Wat voor scènes zag u dan?

“Prachtige en verschrikkelijke scènes. Sinterklaas was een feest,

want mijn vader kon geweldig dichten. Elke kerst was er een groot diner en had mijn vader zijn smoking aan. Maar er waren ook slaande ruzies midden in de nacht, het huis ontplofte dan omdat mijn moeder had gedronken. Dat was heftig en onveilig. Ik heb mijn halve leven in therapie gezeten vanwege de trauma's uit mijn jeugd.”

Waar was uw vader in die moeilijke jaren?

“Die trok zich terug achter zijn krant, of op zijn kamer, met de deur op slot. Ik voelde dat hij niet vrolijk was, want zijn creativiteit kon er niet uit. Als ambtenaar zat hij op een kantoortje papier te schuiven. Die man verdorde.”

“Mijn vader toonde zich als een keurige man. Mijn vrienden moesten ‘meneer Michielsen’ zeggen. Maar mijn vader was aan de buitenkant niet wie hij vanbinnen was. Hij had een geheim leven dat hem opslokte. Dat heb ik pas een jaar voor zijn dood ontdekt, nu twee jaar geleden. Mijn vader verkleedde zich 's avonds als vrouw. Hij was crossdresser. Prima, niks aan de hand! Maar niemand mocht het weten, want in zijn milieu kon dat niet. Het enige leven waarin hij zichzelf kon zijn, was met zijn jurk aan 's avonds, als wij er niet waren. Voor mijn moeder moet dat zwaar zijn geweest. Alles draaide om zijn problemen, geheimen en behoeftes.”

→ Lin Woldendorp

Met stemverheffing: “Maar ik wil die schaamte godverdomme niet meer. Dat je je altijd geneert voor dingen en hoopt dat mensen het niet zien. Bah.”

Heeft u het ooit doorgehad?

“Nee, maar ik voelde het donders goed. Mijn vader was altijd met zichzelf bezig op een manier die ik niet snapte. Je komt thuis, alle gordijnen zijn dicht, je moet aanbellen bij je eigen huis, je hoort iemand omhooglopen – stommel stommel – en dan komt hij naar beneden met zijn badjas aan. Je weet: hier klopt iets niet, maar je weet niet wat. Je bent een puber, je denkt: ik ga naar mijn kamer, doe, hier hoef ik niks mee te maken te hebben. Mijn vader had zijn slaapkamer verbouwd als een boudoir, rood en met spiegels, in die fantasiewereld was hij koning. Later zei hij: ik dacht dat jij dat niet zag.”

Hoe ontstond dat gesprek?

“Na de dood van mijn moeder, nu drie jaar geleden. Mijn zus ontdekte dat mijn vader nog allemaal vrouwenkleren thuis had. Het is grappig, want jaren daarvoor gingen we het huis van mijn ouders leeghalen. Mijn moeder lag in het verzorgingshuis. Overal lagen jurken, vrouwenschoenen, bh's. Wij vonden: pap, dit hebben jullie echt niet meer nodig. Mijn vader riep in paniek: ‘Nee, nee, dat wil ik houden!’ Wij hebben alles weggegooid.”

Maar hoe het zat begreep u nog steeds niet.

“Totaal niet. Tot mijn zus me maanden later belde: ik ben bij papa geweest, er liggen nog steeds bergen vrouwenkleren. Toen heeft mijn vader gezegd: ‘Die zijn van mij.’ Ik zei: pap, ik wil dat je nú vertelt wat er aan de hand is.”

Hoe ging dat gesprek?

“Ik wilde weten: waarom heb je ons niet beschermd toen mama zoveel dronk? Waarom was je er niet? Die grote ruzies in huis, daar bemoeide hij zich niet mee. Wij moesten zorgen dat mijn moeder haar roes uitsliep, dat er eten op tafel kwam.”

“In eerste instantie was ik boos op mijn vader, maar al snel kon ik er

ook in liefde naar kijken. Ik zei: pap, je bent queer, wauw! Wil je de volgende keer dat ik naar je toe kom, in vrouwenkleden op pad? Dat wilde hij niet. Op straat wilde hij toch die keurige man in choker zijn.”

Hoe kwam dat gesprek binnen bij hem?

“Hij vond het moeilijk, staarde voor zich uit. Hij vertelde dat hij als kind al voelde dat hij een meisje wilde zijn. Ik denk dat dat hem veiligheid bood, als tegenwicht tegen de druk van zijn ouders.”

U trok op uw twintigste naar de toneelschool in Amsterdam. Hoe kwam u bij theater uit?

“Muziek was belangrijk binnen ons gezin. Ik zat eindeloos achter de piano, liedjes te schrijven, maar durfde het niet naar buiten te brengen. Door onze thuissituatie was ik bang en zenuwachtig. Maar elk jaar ging ik naar een zomerkamp van de Vrije Jeugdkerk uit Rotterdam. Ik noem het kakkers op de hei: rijke mensen die eenvoudig doen in de natuur, koken op vuur, zingen bij een olielamp. Die kampen waren voor mij van levensbelang. Daar werd toneelgespeeld, daar voelde ik me gewaardeerd.”

“Ik keek op tegen al die rijke mensen die studeerden. Het was een andere wereld, maar wel een wereld waar ik vandaan kwam. Die weken in de zomer zetten me op het spoor om naar de toneelschool te gaan in Amsterdam. Zuid-Limburg, dat voelde als de Himalaya van Nederland. Amsterdam, daar moest ik naartoe, dat was Holland, daar hoorde ik thuis. Maar na een half jaar op de toneelschool blokkeerde ik. Ik kon niets meer. Ik was bang om die kunstwereld in te gaan, waar mensen van alles van je verwachten. Bij acteren gaat de kritiek altijd over jouzelf: over je lijf, je denken, je zijn. Daar was ik nog veel te jong voor.”

Had u het op de toneelschool wel naar uw zin?

“Deels wel, want het ging over taal en theater, maar ik miste de

academische diepgang. Die vond ik wel toen ik geschiedenis ging studeren.”

Wilde u voor de klas staan?

“Weet je, ik heb tot mijn vijfenveertigste nooit een plan gehad. Ik was allang blij als ik de dag doorkwam. Ik heb pas veel later in mijn leven bewust kunnen kiezen van: dit wil ik, dit vind ik mooi. Ik heb van mijn twintigste tot mijn veertigste de wereld door een waas gezien.”

→ Lin Woldendorp

Hoe kwam u van geschiedenis weer naar het theater?

“Na drie jaar geschiedenis begon het podium toch te kriebelen. Toen heb ik als laatste poging auditie gedaan bij de toneelschool in Maastricht. Het begon goed, maar aan het eind van het derde jaar werd ik weer verlamd door angst. Het was alsof ik alles zag door een glazen bol, alsof ik niet echt aanwezig was. Ik denk dat het te maken had met de onveiligheid die ik als kind heb ervaren. Ik voelde een soort angst voor het leven. En dan zat ik ook nog in een vak waar je continu wordt beoordeeld op wie je bent.”

Toch speelde u na de toneelschool meteen bij de Trust, later omgedoopt tot de Theatercompagnie, tussen de beste acteurs van Nederland.

“Ze gingen *Hamlet* doen, met Jacob Derwig als Hamlet. Dat is een groot stuk, daar vraagt zo’n gezelschap stagiairs bij. Ik speelde Horatio, de intieme vriend van Hamlet, een prachtige rol. Elke avond had ik een zoenscène met Jacob Derwig, want er was een homo-erotische lijn in geregisseerd.”

“Na *Hamlet* mochten we allemaal blijven. Het was avant-gardetheater, rauw, letterlijk en figuurlijk naakt. Uren en uren zaten we samen die tekst te doorgronden, te roken en te drinken. Het was fantastisch, maar toch begon ik weer die afstand te ervaren. Ik wilde zo graag meedoen, erbij horen, het pakken. Maar het lukte me niet. Toen er na vier jaar werd bezuinigd, moest ik weg, en terecht.”

Wat was de trigger waardoor u weer bevroor?

“Als ik me bedreigd voelde, kwam het terug.”

Is de acteurswereld bedreigend?

“Ja, het is een ratrace. Iedereen vecht om mooie rollen en aanzien. Je zit met elkaar in een ivoren toren waar de hiërarchie enorm voelbaar is. Wie kent wie, wie stoot door, wie krijgt de prijzen? De Trust was een soort Ajax: het was waanzinnig, maar als je benen

verstijven, wordt het moeilijk voetballen.”

Na de Theatercompagnie speelde u als freelancer bij Het Nationale Toneel en De Warme Winkel en veelal bijrollen in televisieseries. Voelde dat alsof u uit de eredivisie was gegooid?

“Iedereen droomt van grote rollen in grote zalen, daar heb ik heel erg van moeten genezen. Als je mensen vertelt dat je acteur bent, zeggen ze altijd: ‘O, moet ik je ergens van kennen?’ En als ze je niet kennen is het: stel jij wel iets voor? Dat raakte me altijd wel. Als acteurs elkaar vragen hoe het gaat, bedoelen ze niet: hoe gaat het persoonlijk met je? Nee: speel je of speel je niet, to be or not to be, dat is de vraag. Toen de massale bezuinigingen kwamen, werden de rollen schaarser. Ik overwoog serieus om iets heel anders te gaan doen.”

| *‘Ik hoop niet dat ik ook afglij en dood wil’*

Michielsen valt stil.

“Er is iets belangrijks dat ik moet vertellen. In 2006, toen ik 35 was en mijn broer 38, heeft hij een einde aan zijn leven gemaakt. Ik weet zeker dat hij niet dood wilde, maar het leven dat hij had, wilde hij niet meer. Zo’n suïcide slaat een enorme krater, maar ik heb er met mijn ouders nooit over kunnen praten.”

Michielsen zwijgt opnieuw.

“Ik heb lang gedacht: ik hoop niet dat ik ook afglij en dood wil. In die tijd was dat in mijn glazen stolp zitten het ergst.”

Hoe kwam u daaruit?

“Een paar jaar eerder had ik een relatie gekregen met Elise. Zij had twee dochters, Sarah en Sofie. Het was liefde op het eerste gezicht. Je kan zielsveel houden van kinderen die niet van jou zijn. Elise en ik zijn niet meer samen, maar zij zijn nog steeds mijn bonusdochters. Op mijn 43ste leerde ik Geerte kennen, mijn grote liefde. Iedereen omarmde elkaar en langzaam begon de mist op te trekken.”

Heeft u toen snel een nieuwe richting gevonden in uw werk?

“Nee, dat duurde jaren. Ik gaf les aan de toneelschool in Maastricht, en ik ging rondleidingen geven in het Rijksmuseum. Bij het Teylers Museum speelde ik de voorstelling *De Lorentz Formule*, dat was het omslagpunt. Dat ging over een bijzondere natuurkundige, het was toneel in een totaal andere vorm. Je speelt een voorstelling met twee mensen in het museum, telkens voor twintig man. Er is geen doek, maar het is wel theater, in zijn meest elementaire vorm.”

Toen bedacht u: ik wil zelf maken?

“Ja! Ik besepte: ik heb zelf een verhaal te vertellen. Waar ik soms moeite mee had: als acteur zit je altijd in andermans ideeën. Je bent de verf van een regisseur. Ik wilde niet zoals mijn vader in frustratie eindigen en ging mijn eigen werk maken. *Sarphati* speelde ik drie keer per dag op het Wilhelmina Huiskamerfestival. Het sloeg zo aan. Al die rompslomp die bij theater hoort – technici, decor, een tourbus – dat hoeft niet. Je zet er gewoon – patsboem – twee lampjes op en je bent er. Je staat op een meter van je publiek, het is heel persoonlijk en direct. Als je in een televisieserie speelt, weet je nooit of je mensen raakt.”

Bevriest u nog wel eens?

“Nee, dat is sinds een jaar of tien wel over.”

Helpt het dat u nu uw eigen stukken schrijft?

“Ja. Ik wil best nog ‘verf zijn’, maar ik moet ook mijn eigen ding

kunnen doen. Mijn laatste voorstelling gaat over Spinoza. Hij schreef al in de 17de eeuw: ‘Je bent het resultaat van oneindig veel oorzaken en gevolgen, dus je moet stoppen met willen dat je leven vroeger anders was geweest.’ Ik heb lang zitten wachten tot ik klaar was voor het leven. Maar dat punt bereik je nooit, je moet het gewoon doen.”

Michielsen schiet in de lach.

“Muziektheater, zingen, vertellen, daar leg ik mijn ziel in. Maar ik vind maken een verschrikkelijk proces. Schrijven is eenzaam. Er is nog niks en je denkt: iedereen kan het, maar ik niet. Als het kut met peren is, krijg je het recht in je bakkes gegooit.”

Hoe liep het uiteindelijk af met uw ouders?

“Het mooie is dat het weer goed kwam met mijn ouders. Mijn moeders drankprobleem stopte toen de kinderen het huis uitgingen en er minder druk op de ketel was. Mijn vader werd ambtenaar van de burgerlijke stand. Dat vond hij fantastisch, die huwelijken waren voor hem een soort performance.”

Wat vond hij van uw werk?

“Hij was heel trots. Hij zei: ‘Mijn vader vond alles wat ik deed verkeerd, dus ik wilde tegen jou altijd zeggen dat je het goed deed.’ Bij de toneelschool stond hij na een voorstelling op de eerste rij luid te klappen met een bos bloemen. Ik zei: ‘Pap, dat moet je niet doen.’ De keer daarna nam hij voor iedereen bloemen mee.”

“Ik heb mijn vader begeleid tot zijn dood. Ik mis hem echt, ik heb zelfs zijn trouwring om. Die rare man waar ik me enorm voor schaamde heeft me ook mooie dingen geleerd, zoals die nieuwsgierigheid en de liefde voor muziek en taal. Dat wil ik graag overbrengen op andere mensen. Als ik kinderen rondleid in het Rijksmuseum zeg ik aan het eind altijd: probeer nieuwsgierig te

blijven, want dan heb je een rijk en leuk leven.”

113

Denk je aan zelfmoord of maak je je zorgen om iemand? Praten over zelfmoord helpt en kan anoniem via de chat op www.113.nl of telefonisch op 113 of [0800-0113](tel:0800-0113).

Studenten lezen Het Parool gratis

Alle Nederlandse studenten tussen de 16 en 25 jaar oud kunnen zich gratis abonneren op Het Parool. Meld je aan via parool.nl/studenten.

Help ons door uw ervaring te delen: [Feedback geven](#)

Lees ook

Geselecteerd door de redactie

Exclusief

Actrice June Yanez (28) treedt toe tot het ensemble van ITA: ‘Gek hoe snel je zo’n droombaan vanzelfsprekend vindt’

Exclusief

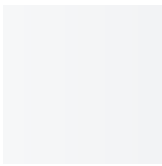
Lilian Custers (55) runt een succesvol pr-bureau: ‘Ik kreeg zo vaak een wielklem dat mijn boekhouder er een aparte kostenpost voor maakte’

Exclusief

Janny Alberts beheert 157 monumentale panden in Amsterdam: ‘Vastgoed is een middel om in een buurt iets goeds te doen’

[Redacted text]

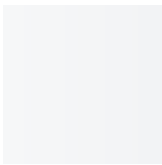
[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

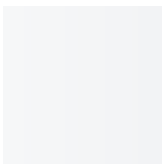
[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

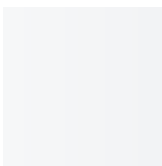
[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

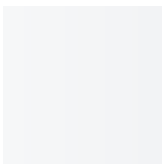
[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

Advertentie

Wilt u belangrijke informatie delen met het Parool?

Tip hier onze journalisten

Algemeen

Contact

Privacystatement

Abonnementsvoorwaarden

Gebruiksvoorwaarden

Toegankelijkheidsverklaring

Cookiebeleid

Privacy-instellingen

Auteursrecht

Service

Klantenservice

Bezorgklacht indienen

Bezorging pauzeren

Bezorging wijzigen

(Bezorg)adres wijzigen

Adverteren

Losse verkoop

Zakelijk abonnement

Meer Parool

Abonneren

Nieuwsbrieven

Krant

De Parool Shop

RSS-feeds

Android apps

iOS apps

Facebook

Twitter

Navigeer

Archief

Op alle verhalen van het Parool rust uiteraard copyright.

Wil je tekst overnemen of een video(fragment), foto of illustratie gebruiken, mail dan naar copyright@parool.nl.

Het Parool is onderdeel van DPG Media.

KvK Nummer: 34172906 | BTW Nummer: NL810828662B01

© 2026 DPG Media B.V. Alle rechten voorbehouden